

РЕШЕНИЕ

№ 944

гр. София, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12218** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от И. М. И., управител, срещу Решение от 26.10.2021г., постановено по НАХД №5307/2021 по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/ 13 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №22-007276/12.03.2021 година, издадено от Директор на Дирекция” Инспекция по труда” С., с което на основание чл.416,ал.5 от КТ за нарушение на чл.415,ал.1 от КТ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че в наказателното постановление са използвани общи формулировки за описание на нарушението и същите са останали неизяснени в съдебното производство пред СРС и е недопустимо съществени елементи от обективната страна на нарушението да се извличат по тълкувателен път, като решението на СРС страда и от други пороци- не са обсъдени възраженията на дружеството касатор, изложени подробно в жалбата и съдът не е взел предвид липсата на мотиви досежно наложената санкция. Твърди се, че не е посочено ясно мястото на извършване на нарушението, а само общо място- в предприятието, което обаче не може да бъде ясно посочено място на извършване на нарушението, не е посочена

длъжността на работника, на който не е изплатено възнаграждението, което е съществено процесуално нарушение, като не са посочени никакви данни за предприятието и за обекта, където се полага труд, няма описание на нарушението. Твърди се, че нарушението е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация Дирекция“ Инспекция по труда“ С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СГП/-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, като настоящият състав излага следните съображения за това:

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: В периода 27.11-23.12.2020 година служители на ДИТ – С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от [фирма]. В хода на проверката е установено, че дружеството в качеството на работодател не е изпълнило задължението си да заплати уговореното трудово възнаграждение на Я.Я. за извършена от него работа през месец септември 2020 г. За предотвратяване и отстраняване на констатираните нарушения с протокол от 23.12.2020 г. на осн. чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 от КТ на работодателя са дадени задължителни предписания, като под №б е предписано да заплати дължимото трудово възнаграждение на посочения служител за месец септември 2020 г. Определеният от контролните органи срок за изпълнение на предписанието е 20.01.2021 г.

При последваща проверка на работодателя, извършена в периода 25.01-09.02.2021 г., от него са изискани документи и е констатирано, че не е изпълнено в предоставения срок предписание под № б, дадено с протокол от 23.12.2020 г., като работодателят не е представил доказателства за изпълнение на задължението му за изплащане на трудовото възнаграждение за м. 09.2020 на Я.Я..

При така направените констатации, участвалият в проверката св. Н. С. в качеството си на главен инспектор в ДИТ – С., съставила на 09.02.2021 г. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено на 21.01.2021 г. нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ в присъствие на двама свидетели. Представител на дружеството подписал АУАН като е написал, че има възражения.

Въз основа на АУАН на 12.03.2021 г. Д.И. -директор на ДИТ - С., издал НП, предмет на проверка в настоящото производство.

Решението е правилно като изводите на съда се споделят от настоящия състав. В допълнение следва да се посочи, че даденото задължително предписание на основание чл.404, ал.1, т.12 КТ, за чието неизпълнение е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, представлява индивидуален

административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.405 КТ. Съгласно последната разпоредба, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, охранявани от КТ, вкл. посредством налагането на принудителни административни мерки по чл.404, ал.1, даденото задължително предписание подлежи на предварително изпълнение. В случая не се твърди от касатора той да е оспорил предписанието, съответно да е поискал спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение. Именно в това производство биха били относими доводите за невъзможност за изплащане на дължимите трудови възнаграждения, както и възраженията за непълнота на доказателствата.

В случая отговорността на дружеството в качеството му на работодател, е ангажирана за неизпълнение на даденото му задължително предписание. Предмет на изследване е наличието на такова предписание и дали то е изпълнено или не. Въпросите, касаещи неговата законосъобразност, както се посочи по-горе са предмет на друго производство, като в това, развило се пред районния съд във връзка с обжалването на НП, не се преценява законосъобразността на акта, за чието неизпълнение е наложена санкцията. Наличието на административен акт, подлежащ на предварително изпълнение, което не е оспорено, го определя като годно изпълнително основание като това изпълнение може да бъде осигурено вкл. с мерките на държавната принуда. Неизпълнението на дадено задължително предписание - принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ обвързва с налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая санкцията е определена в минималния предвиден в закона размер, поради което не следва да бъде извършена проверка за преценката на административнонаказващия орган, извършена по чл.27 ЗАНН, тъй като дори да достигне до обратен извод, а именно, че е следвало да бъде определена санкция в по-висок размер, съдът не разполага с правомощието да я измени поради забраната за утежняване на положението на оспорващия.

Неоснователно е възражението на касатора, че от съда не е извършена преценка за приложимостта на чл.28 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно ТР № 3/10.05.2011г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, обаче, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба /чл.415в, ал.1 КТ/ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая нарушението не е отстранено след установяването му – именно за това е наложено административното наказание, а безспорно от него са произтекли вредни последици за работника предвид оставането му без средства за препитание.

Неоснователно намира съдът и възражението на касатора за допуснато нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Посочените разпоредби регламентират изискванията към задължителното съдържание на АУАН и НП - описание на нарушението, датата и

мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. В случая всички съставомерни признаци на нарушението са описани в съставения АУАН и издаденото въз основа него НП като не се установяват допуснати нарушения на изискването за форма.

По тези съображения оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.10.2021г., постановено по НАХД №5307/2021 по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/ 13 състав

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.